

HỒI 31

NGUY CƠ TRÙNG TRÙNG

Nam Kinh, vốn là cố đô của lục triều, văn nhân hội tụ, tài bảo vân tập, tiết Nguyên Tiêu nhà nhà giăng đèn kết hoa. Từ lộ lớn đến hẻm nhỏ, hoa đăng chiếu sáng rực như ban ngày.

Nói về hoa đăng thôi thì muôn hình vạn trạng, nào là Đăng Sơn, Đăng bài lâu Đăng Hồ, vân vân, thấy đều khoe tướng khoe sắc để du nhân thưởng lãm. Bởi vậy trời tra sụp tối mà du khách đã đổ ra tràn ngập đường lớn đường nhỏ để thưởng đăng.

Đêm nay Kim phủ, Nam Kinh đệ nhất gia lại càng lộng lẫy. Trước cổng xây sẵn một "Thái lâu", treo mấy trăm ngọn hoa đăng, ngọn nào ngọn nấy đều đáng gọi là nhất tuyệt, tỏa ánh sáng rực rỡ cả một vùng.

Trên bậc cấp ngay trước đại môn, xếp hai hàng võ sĩ giáp vàng rõ rờ. Dưới ánh hoa đăng phản chiếu trông chẳng khác kim giáp thần tướng của thiên đình. Khí thế cực kỳ thâm nghiêm, khiến du khách chỉ dám đứng xa xa thìn "thái lâu" chứ chẳng dám đến gần.

Tuy nhiên, không khí lên trong Kim phủ lại náo nhiệt vô cùng, cửa lớn của đại sảnh mở toang, bóng người đi đi lại lại như mắc cửi, có điều những người đến Kim phủ ngày hôm nay ai ai cũng đều là những nhân vật oai danh hiển hách trong võ lâm cả.

Ngay sau đại môn đã có mấy chục võ lâm cao thủ vốn là thực khách của Kim phủ đảm trách việc đón khách, trong đó có một mỹ thiếu niên bị cụt cánh tay, trên gương mặt tuấn mỹ của gã hiện lên nét tà ác hiểm độc, đó chính là Tiêu thanh phù Mãnh Như Bình.

Mãnh Như Bình sau lần bị Triển Bạch chặt đứt một cánh tay, sau khi thương thế lành hẳn vốn định đi tìm Triển Bạch báo thù. Nhưng sau nghe nói Nguyên Tiêu thưởng đăng đại hội chàng cũng đến tham dự, nên gã nén lòng chờ đợi. Trong thời gian này gã đã luyện thành được mấy môn tuyệt kỹ, nhất định sẽ trả cho xong món nợ chặt tay.

Ngày hôm nay từ lúc mặt trời xế bóng, gã đã đứng trước cửa để chờ đợi, nhưng chỉ thấy các anh hùng dị sĩ bốn phương còn Triển Bạch thì bất vô âm tín. Mãnh Như Bình thất vọng vừa định rút lui vào trong phủ thì đã nghe tiếng chuông leng keng cùng tiếng vó câu lộc cóc. Nhìn ra ngoài thì thấy một thanh niên võ sĩ anh khí ngất trời, lưng giắt một thanh bảo kiếm cưỡi trên lưng một con la nhỏ thỏ đi tới.

Đêm nay Kim phủ đón chào thịnh hội, võ lâm tứ công tử tề tựu về đây, đồng thời mời các kỳ nhân dị sĩ trên giang hồ về dự để thưởng lãm ba món võ lâm chí

bảo. Bởi vậy người đến tham dự nếu không phải cười những con tuấn mã đáng giá ngàn vàng thì cũng là xe kiệu hào hoa, có đầu loại khách cỡi la như vậy?

Nhưng thanh niên võ sĩ vừa đến trước đại môn đã gò cương, nhảy xuống, tay dắt con la to hơn con chó chẳng mấy tí, tiến thẳng vào đại môn Kim phủ. Hai hàng võ sĩ mặc giáp trụ thấy gã thanh niên võ sĩ xông vào lập tức rút gươm ngăn lại, một tên quát lớn.

- Đứng lại! Đây không phải là chỗ để người xông vào bừa bãi như vậy!

Các môn hạ thực khách của Kim phủ nghe động vội bước ra, nhìn thanh niên võ sĩ một cái, thấy thanh cổ kiếm giắt xéo sau lưng của gã xem ra không phải vật tầm thường, biết là cao nhân, vội chạy ra ôm quyền nói:

- Chẳng hay bằng hữu là cao nhân phương nào, xin báo danh để tiện bề đón tiếp!

Thanh niên võ sĩ vừa ngẩng đầu lên, gã môn hạ đã kêu lên:

- Thì ra là Triển thiếu hiệp! Mời! Mời!

Bởi đêm mà Triển Bạch giao đấu với Mãnh Như ninh làm náo động cả Kim phủ, phàm những người có mặt trong phủ lúc đó thì các giang hồ hào khách đến bọn gia nhân, ai mà không nhận ra chàng?

Dứt lời đón lấy dây cương, trao cho người khác, đồng thời mời chàng vào trong.

Vừa bước qua đại môn đã thấy Mãnh Như Bình xông ra quát ; - Tiểu tử! Đến giờ mới thấy người?

Dứt lời đơn chương từ từ nhằm ngực Triển Bạch ấn tới.

Triển Bạch thấy chương của đối phương tuy chậm chạp nhưng chương phong mang theo hàn khí kinh người, biết thế nào đây cũng là thứ độc chương âm hàn, nhưng chàng đã không còn là Triển Bạch nửa năm về trước, nào coi chương của đối phương ra gì. Miệng mỉm cười, nói:

- Hà tất đa lễ!

Đồng thời khẽ phát tay áo một cái.

Một cái phát tay nhẹ nhàng nhưng kinh lực không nhỏ, khiến cho Mãnh Như Bình rắp tâm ám toán báo thù cũng phải bị chấn động văng ra xa hơn trượng. Nếu không gặp bức tường ngăn lại không biết gã còn bị văng xa đến đâu nữa.

Bình! Một tiếng, Mãnh Như Bình dội vào tường rơi xuống đất, sắc mặt tái xám, đứng dậy nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Triển Bạch. Trong lòng gã vừa căm hận vừa kinh sợ, không ngờ trong vòng chưa tới nửa năm mà công lực của đối phương lại tăng tiến tới bậc đó, độc chương hán khổ công luyện thành lại không chịu nổi một cái phát tay của đối phương. xem ra muốn báo thù phải

dụng đến kẻ khác rồi. Gã đành nuốt hận nhìn Triển Bạch được người phụ trách đón khách đưa vào đại sảnh.

Kỳ thực Mãnh Như Bình có biết đâu sự phẫn hận trong lòng Triển Bạch còn lớn gấp bao nhiêu lần nỗi căm hận của Mãnh Như Bình. Đêm nay chàng đơn thân độc mã đến phó hội, lòng đã quyết nội trong đêm nay sẽ báo thù cho tiên phụ. Không may cho Mãnh Như Bình, gã là người đầu tiên đón đầu chàng để rước lấy cái nhục vào thân, bởi vậy chỉ có cái phát tay chàng đã vận dụng đến sáu thành công lực vào một thế "lưu vân thiết trụ" thì Mãnh Như Bình làm sao đương cự nổi?

May mà bọn người phụ trách việc tiếp tân đã được Tường Lâm công tử căn dặn trước, nên vừa thấy song phương xung đột đã cung kính mời chàng vào trong để tránh khỏi điều đáng tiếc có thể xảy ra.

Tòa đại sảnh này Triển Bạch đã đến đây một lần rồi, nhưng lần này bước vào đại sảnh, lòng chàng vẫn không khỏi kinh động. Khi biết Kim Cửu là một trong những chủ hung ám hại phụ thân, chàng đã quyết lần thứ hai trở lại Kim phủ, phải tắm máu chúng để trả phụ cừ, bởi vậy chàng chẳng còn tâm trí đâu mà thương thức vẻ hào nhoáng của đại sảnh đêm nay.

Chỉ thấy trong sảnh ngồi chật ních người, ước có đến vài trăm, điều đáng ngạc nhiên là cuộc hội ngộ ẩn tàng trùng trùng sát khí giữa tứ công tử lại được thể hiện bởi một không khí náo nhiệt chẳng khác ngày hội thường chút nào.

Các giang hồ hào khách ít khi được tụ hội đông đủ thế này, bởi vậy ai nấy cũng đều hào hứng chuyện trò rôm rả. Chẳng ai chú ý đến sự xuất hiện muộn màng của Triển Bạch cả.

Triển Bạch đêm nay vốn có ý định nhân cơ hội này một là để báo thù cho phụ thân, hai là để cho giang hồ đồng đạo biết rằng Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên còn có một hậu nhân như chàng nên đâu chịu để mọi người lạnh nhạt với chàng như vậy.

Chỉ thấy chàng rút soạt Vô Tình Bích kiếm ra cầm nơi tay, vận chỉ búng vào thân kiếm một cái phát ra một tiếng "keng" ngân dài như tiếng long ngâm, đồng thời đề khí vào đơn điền, cất giọng trầm hùng nói:

- Mạc học hậu tiến Triển Bạch lễ kiến chư vị giang hồ đồng đạo!

Diễn biến đột ngột khiến mấy trăm thực khách đang nói chuyện ồn ào bỗng chốc im lặng như tờ, đổ dồn sự chú ý vào Triển Bạch.

Tường Lâm công tử rời ghế đứng dậy cười lớn nói:

- Triển huynh đến mà Tường Lâm không kịp ra tiếp, xin lượng thứ.

Xong bước ra nắm tay Triển Bạch tiếp:

- Tường Lâm giới thiệu Triển huynh với mấy vị tiền bối.

Xong dắt chàng đến ghé chủ tọa, trước mặt một lão nhân nói:

- Đây chính là gia phụ...

Triển Bạch nghe như sét đánh ngang tai, hơi choáng váng một chút.

Chàng không còn nghe mấy lời tiếp sau của Tường Lân nữa, chỉ biết trợn mắt nhìn như muốn nuốt chửng lão mới hả dạ, nhưng chàng cố dằn kích động quan sát đối phương.

Đó là một lão nhân tuổi quá ngũ tuần, song mục phát ra tinh quang ngời ngời, không những thể hiện một nội lực cực kỳ sung mãn mà còn thể hiện một con người cơ trí thâm trầm, mặt sáng như trăng rằm, râu năm chòm lốm đốm bạc, trong cái dáng vẻ anh minh thần trí để lộ một nét oai nghiêm khó tả.

Triển Bạch cố trấn tĩnh ôm quyền nói:

- Nghe danh Thanh phù thần Kim tiền bối đã lâu nay mới được diện kiến, thật là tam sinh hữu hạnh!

Kim Cửu chỉ hơi gật đầu, quét mắt quan sát đối phương từ đầu đến chân, không đáp lễ cũng không đứng dậy Triển Bạch thấy lão xem thường người khác đến như vậy, nộ hỏa xông lên tận óc, sắc mặt đỏ phừng phừng.

Tường Lân công tử đã nhận ra sắc diện của Triển Bạch đối khác, lập tức nói đỡ:

- Gia phụ hai chân cửa động bất tiện mong Triển huynh lượng thứ...

Lúc này Triển Bạch mới nhận ra Kim Cửu ngồi không phải ghế mà là xe lăn, lòng mới dịu bớt lại.

Tường Lân lại kéo chàng đi giới thiệu với những người khác, nhưng chàng chỉ lưu ý tới Càn Khôn chương Vân Tổng Long. Hỗn Nguyên chỉ Tư Không Tấn, và Bá Vương tiên Phạm Phi, còn các cao thủ dưới tướng của tứ công tử cùng các giang hồ hảo hán khác thì chàng không quan tâm.

Lạ một điều là Trích Tình thủ Mộ Dung Hàm không tới dự hội, cả Mộ Dung sơn trang thập đại cao thủ cũng không thấy mặt. Chỉ có Lăng Phong công tử cùng sáu tên thuộc hạ mà thôi Khi Tường Lân giới thiệu đến Lăng Phong công tử, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ của gã thể hiện một thần thái cao ngạo tột cùng, mắt nhìn lên trần nhà không thèm dẽm xia gì đến hai người.

Triển Bạch chỉ cười lạnh nói:

- Không cần phiền công tử giới thiệu, hai người đã biết mặt nhau rồi.

Lăng Phong công tử nghe nói hừ lạnh đáp:

- Một lên vô danh tiểu tốt bản công tử không thèm quen biết hạng người như ngươi!

Tường Lân công tử biết Triển Bạch tâm tính cao ngạo, võ công gần đây lại tiến bộ khôn lường, sợ lời nói cùng thái độ của Lăng Phong công tử kích nộ

chàng. Không phải sợ hai người đánh nhau, chỉ sợ phá hỏng kế hoạch của mình, nên vội bước tới chắn ngang giữa hai người nói:

- Tính tình Mộ Dung huynh như vậy. Triển huynh đừng bận tâm!

Triển Bạch cười lạnh:

- Triển Bạch này đã được lãnh giáo qua rồi!

Lăng Phong công tử chỉ hừ lạnh không nói gì. Nhưng Triển Bạch trước khi bỏ đi còn nói thêm một câu:

- Không cần gấp, sớm muộn gì Triển Bạch cũng sẽ để cho Lăng Phong công tử người được biết!

Dứt lời quay người bỏ đi.

Lăng Phong công tử Mộ Dung Thừa Nghiệp giận xanh mặt, đứng phất dậy, hữu thủ vươn ngũ chỉ thi triển "Tứ Vi tam viên". Một sát chiêu của tuyệt học gia truyền Trích Tinh thù chộp vào "Phụng nhân" huyết sau lưng Triển Bạch.

Trích Tinh thù vốn là một loại chỉ công âm nhu, xuất thủ chỉ phong nhẹ nhàng không có tiếng động, rất khó đoán định phương vị, hơn nữa đây lại là âm kích từ sau lưng đánh tới.

Nhưng Triển Bạch đã khác trước nhiều. Trong ba tháng được Thần la tận tâm truyền dạy, cộng thêm căn bản võ công sẵn có, lại thêm mấy tháng nay bế quan luyện công ở Nham sơn Thập Nhị động, không những công phu của Thần La truyền dạy đã thuần thục mà cả võ học cao thâm trong Tỏa cốt tỏa hồn Thiên Phật quyền chàng cũng đã tiến thêm một bước dài.

Bởi vậy một chiêu ám kích thân bất tri qui bất giác của Lăng phong công tử vẫn không qua được tai mắt chàng. Chẳng thấy chàng có cử động gì, nhưng Lăng Phong công tử cảm thấy như có một bức tường sắt vô hình không những hóa giải hết chỉ phong của đối phương mà còn hất ngược Lăng Phong công tử văng trở vào ghế, khiến gã kinh hãi thất thần.

May mà Triển Bạch không cử động tay chân, nên mọi người chẳng ai hay biết màn biểu diễn vừa rồi. Nhưng An Lạc công tử từ lâu vốn đã có ý lôi kéo Triển Bạch về dưới trướng mình nên không bỏ sót bất kỳ nhất cử nhất động nào của chàng, nên đã phát hiện ra màn hạ nhục Lăng Phong vừa rồi, thậm chí phục công lực thâm hậu của chàng. Thấy Triển Bạch cười cười quay đi lập tức bước ra kéo tới ngồi cạnh mình.

Triển Bạch không từ chối nữa, ngồi xuống ngay cạnh An Lạc công tử đưa mắt nhìn một vòng đại sảnh, thấy ai ai cũng đưa mắt quan sát chàng.

Lòng chàng cũng không biết là vui hay buồn nữa, chỉ cảm thấy mình cô thân nhất kiếm, nếu có thể trước mặt đông đủ anh hùng thiên hạ công bố việc phụ thân chàng bị ám hại rồi giết kẻ thù tại trận để rửa thù cho phụ thân, thì đó quả là một việc lấy lòng trong thiên hạ. Nhưng chàng chỉ có một mình, rất có thể

chàng chưa kịp báo xong phụ cừu thì đã ngã gục ở đây Bồng chàng nhìn thấy đôi mắt như hai vì sao mai đang nhìn như hút chặt về phía chàng, định thần nhìn kỹ lại thì chính là Kim Thái Phụng. Tâm thần chàng đột ngột chao đảo, hàng trăm tạp niệm nổi dậy, không lẽ nàng đã thâm thương trộm nhớ mình?

Nếu không sao lại cứ mỗi lần gặp mặt nàng lại nhìn mình bằng đôi mắt đó? Không phải, nàng là Thiên Kim tiểu thư của Kim phủ còn mình lại là một kẻ phiêu bạt giang hồ, mình không xứng! Hơn nữa phụ thân nàng là kẻ thù giết phụ thân mình, mưa máu gió tanh sẽ lập tức đổ xuống còn nói gì đến chuyện yêu đương? Dù nàng có ý đó thì mình cũng không thể!

Suy nghĩ lộn xộn một hồi tâm tư chàng cũng đã bình thản trở lại, đã thấy Tường Lân bước ra ôm quyền hướng về mọi người cao giọng:

- Chư vị anh hùng! Yên tiệc đã bày sẵn bên ngoài, mời chư vị di tọa ra ngoài, vừa thưởng đăng vừa ăn uống. Không biết ý của chư vị thế nào?

Đoạn Phương công tử nghe nói đã lập tức đứng dậy hỏi:

- Không biết Đại La Kim Đơn đến khi nào mới đem ra để thiên hạ anh hùng được khai nhãn giới đây?

Tường Lân cười nhạt:

- Tư Không huynh bắt tất phải sót ruột, huynh đã mang Ty Thủy Ngọc Bích tới thì Tường Lân lý nào lại giấu Đại La Kim Đơn được, chúng ta ra ngoài vừa uống rượu vừa thưởng đăng, chờ lúc tử húng đang nồng, huynh, Vân Tranh huynh cùng tại hạ đồng đem ba món võ lâm chí bảo ra, như vậy mới hứng thú!

An Lạc công tử dùng quyền sách nát vỗ bộp vào tay một cái cười ha hả nói:

- Ngồi dưới trăng lại có hoa đăng trước mặt mà uống rượu thì còn gì bằng. Lại được ba món chí bảo để được khai nhãn giới, đêm nay đúng là không uống mọi người đến đây. Tư Không huynh đệ, chúng ta là khách nên nghe theo gia chủ đi thì hơn.

Quần hào đến dự hội đêm nay, tiếng là đến uống rượu thưởng đăng. kỳ thực ai cũng muốn được mục kích ba món võ lâm dị bảo mà xưa nay chỉ nghe nói chứ chưa hề được thấy. Bởi vậy ai nấy nghe An Lạc công tử nói đều lớn tiếng tán thành, đồng thời đứng dậy kéo ra ngoài.

Triển Bạch im lặng quan sát mấy người trong nhóm Giang Nam thất hiệp, người nào cũng tỏ vẻ thâm trầm, rất ít ra mặt chỉ để cho hàng hậu bối là Tư công tử đứng ra tranh cường, chẳng biết trong lòng các lão ngẫm toan tính điều gì.

Bồng nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng nói:

- Ba vị công tử các người có bảo vật đem ra không lẽ Lăng Phong này không có thứ gì đáng để anh hùng thiên hạ chú ý sao?

Lăng Phong vừa lên tiếng thì những người vừa chuẩn bị bước ra ngoài đã đứng lại chờ xem Lăng Phong công tử có vật gì đáng xưng ngang hàng với ba món võ lâm dị bảo.

Lăng Phong công tử thấy lời nói của mình hiệu nghiệm, mặt lộ vẻ đắc ý quay lại phía sau nói:

- Hách Liên tam thúc, lấy bảo vật của chúng ta ra xem thử.

Lão nhân được gọi là Hách Liên tam thúc lấy trong ngực áo ra một vật được gói trong mảnh gấm, bên trong là một tráp nhỏ gỗ Tử đàn, rút nắp tráp bên trong lại một lần giấy gói, lão nhân chậm rãi mở từng lớp từng lớp bọc, chẳng biết thứ báu vật gì mà được gói kỹ như vậy? Khi lớp giấy cuối cùng được mở ra thì một mùi hương sực nức xộc vào mũi mọi người.

Quần hào đang để hết tâm trí vào vật trên tay lão nhân, hồi hộp theo dõi xem là báu vật gì, chùng nghe mùi hương xộc vào mũi, bỗng nghe có tiếng quát lớn:

- Mùi hương này nếu chứa kịch độc thì các người đừng hòng sống sót mà đi khỏi đây?

Tiếng nói như tiếng sét giữa trời quang, khiến không ít người kinh hãi la ó làm náo động cả lên.

Bỗng thấy một lão khất cái sau lưng Đoạn Phương công tử mặt đỏ như Quan Công, coi bộ đang say túy lúy nghe nói cười ha hả, nói:

- Thơm như vậy, nếu có phải là xuyên trường độc dược lão khiêu hóa này cũng ăn thử một miếng coi sao.

Dứt lời đã lướt tới bên cạnh lão nhân cầm gói giấy giơ một bàn tay đen sì định giật lấy gói giấy. Lão nhân cầm gói giấy bình tĩnh chờ đối phương đến gần lập tức xuất chỉ, lão khất cái như chạm phải rắn độc, lập tức rút tay về.

Chỉ thấy lão khất cái sắc mặt tím tái, đôi mắt không ngừng đảo tròn đảo tròn, xem ra lão đã bị đối phương ám toán rồi. Bang chúng Cùng Gia bang thấy vậy thất kinh, nên biết lão khất cái này là Tử Cái Phương Bất, cùng với Phong Cái Chử Lương và Lung Cái Ngô Hóa hợp thành Phong Trấn Tam Cái, không những trong Cùng Gia bang địa vị cực tôn mà còn danh trọng võ lâm. Giờ chỉ thấy đối phương khẽ xuất một chỉ mà đã thọ thương thử hỏi quần hào không thất kinh sao được?

Lại nghe Lăng Phong công tử lạnh lùng lên tiếng:

- Mộ Dung sơn trang chiêu hiền đãi sĩ, Mộ Dung Thừa Nghiệp này sao lại có thể dùng thủ đoạn đê hèn đó để ám toán quần hùng? Kẻ nào nói vậy tức có lòng muốn hủy thanh danh của Mộ Dung sơn trang Dứt lời quay ra phía sau hất hàm một cái, chỉ thấy một kinh trang hán tử cao gầy như ông sậy khẽ phát tay. Trong quần hùng lập tức có người rú thảm ôm ngực gục xuống. Xem lại thì là một thủ hạ của Kỳ Lân trang, môn hạ của Phạm Phi.

Mọi người thấy Lăng Phong công tử hoành hành ngang ngược như vậy ai ai cũng tức giận. Đặc biệt là Tường Lâm công tử thấy đối phương tự tiện đả thương người ngay trong Kim phủ, nộ hỏa đã bốc cao, nhưng vì gã người rất thâm trầm nên chỉ tươi cười, nói:

- Nếu Mộ Dung huynh đã có đem báu vật đến thì sao không chờ đến lúc uống rượu thưởng thưởng đãng rồi đem ra luôn thể...

Nhưng Tường Lâm chưa nói hết câu đã thấy lão nhân cầm gói giấy, lấy ra một vật màu trắng hình thù tựa ngó sen, búng về phía Tử Cái, miệng nói:

- Lão khiêu hóa người đã xin thì cũng cho người ném trước, kéo quần hùng lại cười Mộ Dung sơn trang hà tiện!

Tử Cái Phường Bất quả là gan lớn bằng trời, không cần biết đối phương có dụng tâm gì, cũng không cần coi rõ đó là vật gì, há miệng đón gọn, nhai rôm rốp ngon lành.

Hành động khinh suất của Tử Cái không chỉ khiến Cùng Gia bang kinh hãi mà cả đại sảnh cũng đồng lo ngại cho tính mạng lão.

Nào ngờ Tử Cái nuốt xong còn liêm liêm môi ra vẻ còn thèm, lão với tay ra sau lưng lấy hồ lô rượu ngửa cổ uống một hơi dài, xong chùi mép đánh khà một tiếng nói:

- Lão tiểu tử người cho ta ăn giống gì mà ngon vậy?

Lão nhân cầm gói giấy cười ha hả nói:

- Lão khiêu hóa, chẳng giấu gì người đó là Thiên Niên sâm vương, nếu bây giờ mà người ngồi xuống vận công một vòng thì công lực sẽ tăng tiền bằng ba năm khổ luyện!

Tử Cái Phương Bất lập tức ngồi xuống, ngũ tâm hướng thiên bắt đầu hành công.

Quần hào vốn không tin lời đối phương, hai bên chẳng có liên hệ gì hà có gì Mộ Dung sơn trang lại cho không người một thứ linh dược như vậy!

Chừng công phu nóng cạn chén trà, Tử Cái mở mắt đứng dậy miệng kêu lớn:

- Chí Bảo! Chí Bảo!

Giờ thì quần hào đã tin, sắc mặt nhuận hồng của Tử Cái chừng như phát ra một thứ ánh sáng huyền hoặc! Một thứ linh dược có ích cho người luyện công đến như vậy mà lại có cả một tráp đầy, khiến quần hào không ít người ngậm nuốt nước bọt, lại nghe lão nhân cầm gói giấy lên tiếng:

- Ai muốn về với Mộ Dung sơn trang sẽ được hưởng một đoạn Thiên Niên sâm vương!

Triển Bạch ngồi bên lẳng lẳng quan sát, thì ra đó cũng chỉ là một thủ đoạn để mua chuộc lòng người.

Nghĩ đến đây, chàng bỗng ngộ ra một điều, tam công tử dám đem võ lâm chí bảo ra để trêu ngươi trước mặt giang hồ kỳ nhân dị sĩ mục đích cuối cùng cũng chỉ để mua chuộc lôi kéo người về phía mình mà thôi. Xem ra đã tâm mưu đồ bá nghiệp của Tứ công tử không ai kém ai.

Lăng Phong công tử cười lạnh tiếp:

- Mộ Dung sơn trang không chỉ có một chút Thiên Niên sâm vương này, còn có Thiên Niên Hà Thủ Ô, Thiên Niên linh chi, có thể nói linh dược kỳ bảo chẳng thiếu thức chi. Những thứ đó là để cho các bằng hữu của Mộ Dung sơn trang đồng hưởng!

Phàm võ lâm nhân sĩ chẳng ham mê vàng bạc ngọc ngà, chỉ đam mê võ thuật, đối với những linh dược giúp ích cho sự tăng tiến nội công ai mà không mê? Nhưng trước mặt mọi người ai cũng không tiện biểu lộ ra ngoài.. Tường Lân công tử tâm cơ thâm trầm lẽ nào lại không nhìn ra giảo kế của Lăng Phong công tử, vội bước ra cười lớn nói:

- Chư vị anh hùng! Xin mời nhập tiệc trước, trong Thường Đăng đại hội sẽ còn nhiều mật bảo đáng xem hơn nữa!

Triển Bạch vốn chẳng có hứng thú gì đến trò lôi kéo người của Tứ công tử, tâm trí chàng để hết vào các kẻ thù của mình. Bỗng chàng phát hiện thấy Thanh Phù Thần Kim Cửu đẩy xe lách qua rừng người đi nhanh ra ngoài. Sợ đối phương đi mất sẽ khó tìm lại, chàng đứng dậy gọi lớn:

- Kim tiền bồi! Khoan đi đã.